

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3731/2020
22.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Јован Алексић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5175/2019 од 28.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 22.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5175/2019 од 28.05.2020. године, става другог изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1434/19 од 16.10.2019. године, ставом првим изреке, укинуто је решење о извршењу Основног суда у Врању Иив 200/17 од 17.07.2017. године, у погледу главног дуга и законске затезне камате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена ББ да тужилци на име дуга исплати износ од 52.200,00 динара са законском затезном каматом од 09.07.2017. године па до коначне исплате и на име трошкова извршења износ од 19.324,73 динара, док је као неоснован одбијен тужбени захтев за износ трошкова извршења преко досуђеног износа од 19.324,73 динара до траженог износа од 20.677,00 динара, односно за износ од 1.352,27 динара са законском затезном каматом на одбијени износ. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужилци солидарно исплате на име дуга износ од 483.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 09.07.2017. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужилци солидарно исплате трошкове парничног поступка у износу од 34.657,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 5175/2019 од 28.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене Олге Станојковић и потврђена је пресуда Основног суда у Врању П 1434/19 од 16.10.2019. године у усвајајућем делу става другог изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у трећем и четвртном ставу изреке тако што су обавезани тужени да тужилци на име дуга солидарно исплате износ од 110.750,00 динара са законском затезном каматом почев од 09.07.2017. године до коначне исплате, док је као неоснован

одбијен тужбени захтев за разлику преко досуђеног износа, а до траженог износа од 483.500,00 динара. Обавезани су тужени да тужилји на име трошкова парничног поступка исплате износ од 13.059,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је благовремено изјавила ревизију, побијајући одлуку у ставу другом изреке због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку која је учињена пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 403. став 2. тачка 2. и 404. Закона о парничном поступку.

Ревизија није разматрана као посебна, применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, јер је у конкретном случају ревизија дозвољена у складу са одредбом члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/2013 – УС, 74/2013 – УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), па је утврдио да ревизија тужилје није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су у поступку пред другостепеним судом погрешно примењене одредбе Закона о парничном поступку, па нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. става 1. ЗПП на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је као адвокат заступала тужену ББ у предмету Основног суда у Врању П 1231/12 и у извршном поступку И 2377/13, који је покренут ради извршења пресуде донете у предмету П 1231/12. Ради наплате неисплаћених трошкова заступања у тим предметима тужилја је издала рачун број 13/17, у коме су побројани настали трошкови у износу од 52.200,00 динара. Тужилја је заступала и оба тужена у предмету Основног суда у Врању П 1645/14, ради иселења, на девет одржаних и два одложена рочишта и сачинила три поднеска, након чега је 03.07.2017. године отказала тужиоцима пуномоћје за заступање. Поводом заступања у том предмету тужилја је туженим издала рачун број 12/17 на износ од 521.000,00 динара, који износ је добијен умањењем збира трошкова за извршене уплате од укупно 31.000,00 динара. Тужени су делимично признали тужбени захтев, и то по рачуну 12/17 за износ од 103.625,00 динара, а по рачуну 13/17 за износ од 40.000,00 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је сагласно члану 23. став 1. и 2. Закона о адвокатури и члану 17. Закона о облигационим односима у вези члана 132. Закона о облигационим односима, усвојио тужбени захтев оценевши да тужилја, која је као адвокат заступала тужене у наведеним парничним и извршним предметима, има право на награду за свој рад у укупном износу од 535.700,00 динара, од ког износа је тужена ББ обавезана да тужилји исплати износ од 52.200,00 динара за правне радње које је тужилја као адвокат предузела у предмету Основног суда у Врању П 1231/12 и у извршном поступку И 2377/13, док су тужени солидарно обавезани да тужилји исплате износ од 483.500,00 динара на име заступања у предмету Основног суда у Врању П 1645/14. Ово имајући у виду број предузетих радњи у том предмету, те

чињеницу да је у питању спор ради иселења, који је оцењен као стамбени спор, у ком случају адвокату припада накнада према врсти поступка независно од означене вредности спора, због чега је примењен Тарифни број 14. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 121/12), уз увећање од 50% јер је тужиља у том поступку заступала два тужена.

Другостепени суд је у погледу дела тужбеног захтва који се односи само на трошкове тужене ББ, потврдио првостепену пресуду оценивши да је првостепени суд у том делу правилно применио Тарифни број 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката када је, имајући у виду вредност предмета тог спора, тужиљи признао трошкове заступања у износу од 52.200,00 динара са припадајућом законском затезном каматом. У делу који се односи на заступање тужених у предмету Основног суда у Врању П 1645/14, другостепени суд је оценио да је погрешан закључак првостепеног суда да спор за иселење представља стамбени спор, а да се трошкови адвоката обрачунавају применом Тарифног броја 14. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Према становишту тог суда, у питању је спор у вези са непокретностима, на који се има применити Тарифни број 13, јер је у питању процењиви спор. С тога је, применом одредбе члана 27. став 1. тачка 5. Закона о судским таксама, полазећи од означене вредности предмета спора од 10.000,00 динара и применом Тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката преиначио првостепену пресуду и обавезао тужене да тужиљи солидарно накнаде трошкове заступања у износу од укупно 110.750,00 динара са законском затезном каматом од 09.07.2017. године.

По оцени Врховног касационог суда правилно је становиште другостепеног суда да спор за иселење не представља спор из стамбених односа. Стамбени спорови су спорови који проистичу из примене Закона о становању и односе се на откуп, закуп, размену и друге односе који се тичу станова у друштвеној својини, што овде није био случај. У предмету Основног суда у Врању П 1645/14 парница је вођена ради иселења трећих лица из куће коју је овде тужени ВВ наследио од својих родитеља. Као вредност предмета тог спора у тужби је означен износ од 10.000,00 динара који је, према члану 33. став 2. Закона о парничном поступку, меродаван за одређивање вредности предмета спора у ситуацијама када се тужбени захтев не односи на новчани износ. Из тога следи да су спорови ради иселења спорови у вези са непокретностима и као такви представљају имовинскоправне, односно процењиве спорове, из ког разлога се трошкови заступања адвоката у таквим споровима морају обрачунати применом Тарифног број 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, који се односи на састављање поднесака и заступање у проценљивим предметима. С тога су неосновани супротни наводи ревизије којима тужиља указује да је побијана другостепена пресуда у преиначујућем делу донета уз погрешну примену материјалног права, односно да су трошкови заступања адвоката у поступку за иселење морали бити обрачунати применом Тарифног броја 14. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, који се односи на непроценљиве предмете.

С обзиром на напред наведено, правилно је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и обавезао тужене да тужиљи солидарно накнаде трошкове заступања у износу од укупно 110.750,00 динара са припадајућом законском затезном каматом, имајући при том у виду означену вредност предмета спора од 10.000,00 динара и применом одредбе Тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, која се односи на спорове вредности до 450.000,00 динара.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић